

Arrest

nr. 191 646 van 6 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op X te Rafa'e, Nassiriya. U liep school tot het derde jaar lager onderwijs en werd mecanicien. Uw vader, K.M.T., en moeder, A.H.R.M.S., zijn allebei overleden. U heeft twee broers, I. en A., en vier zussen, N., Fe., S. en Na., maar heeft geen contact meer met hen sinds u Rafa'e verliet. In 2006 verhuisde u naar Shate' al Taji in Bagdad en begon u te werken in een discotheek in al Karrada. U stopte op 28 juli 2015 met werken omdat het voor u te gevaarlijk werd dagelijks de weg af te leggen.

U verklaarde homoseksueel te zijn. Tot de dood van uw vader in 2004 groeide u op in een normaal gezin en kende u veel vrijheid. Zonder verdacht te lijken kon u bij vrienden blijven slapen en omgekeerd. Uw eerste vriendje, F., leerde u op veertienjarige leeftijd op school kennen. U begon echter afstand te nemen uit schrik dat F. jullie relatie uit de doeken zou doen bij zijn familie. Uw broer I. had sinds de dood

van uw vader namelijk de macht overgenomen en werkte samen met uw conservatieve oom langs vaderskant, de stamverantwoordelijke. Rond uw 17e begon u een relatie met een jongen uit de buurt, H.. U zou uit de plagerijen van de andere jongens tijdens de voetbaltrainingen afgeleid hebben dat H. homo was. Op een dag in 2006, rond 14 uur, hadden jullie seksuele betrekkingen op een afgelegen plek aan de rivier toen enkele mannen jullie aanvielen en verkrachtten. U ging die avond nog naar huis maar vermits het nieuws over uw homoseksualiteit zich snel zou verspreiden, vluchtte u de volgende dag naar Bagdad. Eens in Bagdad hoorde u via kennissen uit Rafa'e dat uw broer I. u zocht en wilde vermoorden. U veronderstelt dat u uit de stam bent gestoten. Het is echter nooit tot een confrontatie met uw familie en/of stam gekomen.

U vestigde zich in een rustige plattelandswijk van Bagdad, namelijk Shate' al Taji, woonde daar in een caravan en werkte in een discotheek in al Karrada. U outte zich niet als homo en had stiekem seks met jongens die u voornamelijk leerde kennen in de cinema's in al Karrada. U werd echter toch betrapt op seksuele contacten met een man in de rivier vlakbij uw caravan. Een man wachtte tot u en uw partner in de caravan lagen te slapen om vervolgens binnen te vallen. Jullie konden ontsnappen waarna u onmiddellijk verhuisde naar al Baya'awijk. U had in Bagdad één serieuze relatie met A.N.. Jullie leerden elkaar kennen in 2008-09 in een biljartcafé en vormen tot op heden een koppel. Door de manier waarop hij u toevallig aanraakte en het oogcontact dat jullie uitwisselden, besepte u dat hij homo was. Wanneer u verhuisde naar al Baya'a zagen jullie elkaar niet meer omdat het voor de sjiiitische A.N. te gevaarlijk werd om zich in het soennitische al Baya'a te begeven. Jullie hielden evenwel altijd telefonisch contact. In al Baya'a beging u een misstap met een 'shemale' M.M.A.. U ging eerst niet in op de avances van M. omdat u nieuw was in de wijk en schrik had voor nieuwe vervolgingsdaden. Uiteindelijk gingen jullie samen naar bed en ontstond er een seksuele relatie. Op 8 juni 2015 werden jullie 's nachts in uw appartement overvallen en ontvoerd door onbekenden. Jullie werden geslagen en de volgende dag geboeid achtergelaten op straat. De politie vond jullie en nam jullie mee naar het politiekantoor van al Baya'a. Na een hele resem aan beledigingen werden jullie alsnog vrijgelaten op voorwaarde dat jullie de wijk zouden verlaten.

U vluchtte naar A.N. in Kadhamiyah waar u drie dagen verbleef. Hij hielp u bij het verzamelen van geld waardoor u op 28 juli 2015 het land kon verlaten. U reisde op legale wijze via Erbil naar Turkije en trok vervolgens via Griekenland en de Balkanroute naar België. U kwam in België aan op 19 augustus 2015 en diende uw asielaanvraag in op 21 augustus 2015.

U werd in april 2016 betrapt op seksuele betrekkingen door medebewoners in het opvangcentrum in België. U werd door hen geslagen en vernederd. U diende hiertegen op 17 mei 2016 klacht in.

Uw zus S. (O.V. X - CGVS X) en haar man A.B.H.J.W. (O.V. X – CGVS X) werden op 7 april 2016 in België erkend als vluchteling. U weet dat uw zus hier is omdat u haar hier tweemaal toevallig bent tegengekomen. U heeft evenwel geen enkel contact met uw zus.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: uw nationaliteitsbewijs (d.d. 22/01/2012), uw paspoort (d.d. 24/06/2015), een Iraaks medisch attest, een artikel van het Belang Van Limburg (d.d. 12-13/03/2016), een vrijwilligersattest van Omnya (d.d. 05/07/2016), een Belgische politieaangifte (d.d. 17/05/2016) en een Belgisch medisch attest (d.d. 17/05/2016). Voorts legde u kopieën neer van uw identiteitskaart (d.d. 09/11/2011), een bewijs van overlijden van uw ouders en enkele rapporten over de situatie van homoseksueel

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo dient er te worden benadrukt dat u het CGVS geenszins wist te overtuigen wat betreft uw beweerde homoseksuele geaardheid. En dit om volgende redenen.

Gepeild naar de bewustwording van uw homoseksualiteit kwam u niet verder dan het uiten van vage en incoherente verklaringen.

Zo verklaarde u aanvankelijk meermaals dat u rond uw 14 à 15 jaar besepte homoseksueel te zijn. Toen u 17, 18, of 19 jaar oud werd, bleven uw verlangens groeien en besepte u daadwerkelijk tot de groep van homoseksuelen te behoren (CGVS 1, p. 14-15). Later vertelde u dan weer gerealiseerd te hebben homo te zijn toen u 16 jaar oud was. U verduidelijkte nadien dat u op uw 16e seks had met uw eerste liefde F. maar dat u concreet ontdekte homo te zijn op uw 20ste (CGVS 2, p. 2-3). Gevraagd of u zich ook vóór uw 16e reeds bewust was anders te zijn dan andere jongens, legde u dan weer uit dat u tussen 18 en 19 jaar voelde dat u anders was (CGVS 2, p. 3). U even later gevraagd wanneer u voor het eerst verliefd werd op een jongen, antwoordde u op uw 14 of 15e (CGVS 2, p. 4). In een laatste poging hierover duidelijkheid te krijgen, werd u gevraagd wat het verschil voor u was tussen uw bewustwording op uw 15-16e en die op uw 20ste. U legde uit dat u zich op uw 16e minder gelukkig voelde tijdens de

seks dan op uw 20ste. U legde de reden hiervoor bij de angst en frustraties die u voelde. Echter, uw verklaring waarom u sinds uw 20ste bevrijd werd van die angst en frustratie, is allesbehalve afdoend. Namelijk, u meende dat u vanaf uw 20ste, in tegenstelling tot het verleden, seksueel bevredigd geraakte en beide seksuele posities aannam (CGVS 2, p. 7). Op geen enkele manier schiep u aldus klaarheid in de eerste jaren van uw bewustwording, noch kon u hier diepgaand op ingaan.

U wist evenmin te verhelderen op welke manier u ontdekte homoseksueel te zijn en verwees keer op keer naar uw eerste seksueel contact. Een eerste maal geïnformeerd naar hoe u zich realiseerde op jongens te vallen, verklaarde u enkel dat jullie -u en F.-het met elkaar deden van kleinsaf aan tot jullie ouder werden. Ook wanneer gevraagd werd hoe jullie relatie begon, verwees u naar uw seksuele contacten. Jullie deden het één, twee, drie keer, zo stelde u (CGVS 1, p. 14-15). Gedurende het tweede interview ontweek u evenzeer telkenmale de vraag in kwestie. U antwoordde eerst dat u 16 jaar oud was en tot uw 18e niet heeft kunnen opsporen wat het was. Daarna beantwoordde u de vraag door te stellen dat u zich als 16-jarige als een vis op het droge voelde. Bij de volgende poging verwees u naar de problemen die u zou hebben gekend. Vervolgens zei u weer dat u pas op uw 20ste concreet ontdekte homo te zijn, en niet op uw 16e. Maar hoe u dit dan op uw 20ste zou ontdekt hebben, kon u evenmin duiden. U vertelde dat u toen geen lief of vriend had en naar intieme momenten verlangde (CGVS 2, p. 2-3). Na verwoede pogingen meer te weten te komen over de bewustwording van uw geaardheid bleek u klaarblijkelijk niet capabel hierop een duidelijk zicht te bieden.

Ook hoe u uw liefdesleven als homoseksuele man in Irak beleefde, bleef vaag en weinig doorleefd. Zo kon u vooreerst niet uitklaren waarom u zich precies aangetrokken voelt tot mannen. U legde uit dat niet alle jongens verleidend voor u zijn maar dat het bij sommigen te maken heeft met hun lichaam (CGVS 2, p. 3). U kon dit evenmin concretiseren wat betreft uw eigen partners en focuste zich hierbij enkel en alleen op het lichamelijke. Gepeild naar het karakter van A.N., uw enige serieuze vriend waar u sinds 2008-09 tot op heden een koppel mee vormt (CGVS 2, p. 15), en gevraagd dit te beschrijven, geraakte u niet ver. U vertelde dat A.N. graag speelt, veel lacht, u veel aanraakt en knuffelt en u graag kust. Gepolst naar negatieve kanten, kon u er geen opnoemen: 'er is niets dat ik niet leuk vind aan hem'. U vervolgens expliciet gevraagd naar zijn innerlijke eigenschappen die u aantrekken, hield u het op: 'ik hou van zijn lichaam, ik hou van hem omdat hij speels is en omdat hij van seks houdt'. Pas wanneer u werd uitgelegd dat u diende te vertellen of hij bijvoorbeeld veel babbelt, eerder stil is, grappig of intelligent is, weidde u opnieuw amper uit. U kon vertellen dat A.N. piano speelt maar herhaalde verder dat hij speels is en dat u ervan houdt als jullie seks hebben (CGVS 1, p. 19). In het tweede gehoor bleek andermaal uw beperkte emotionele betrokkenheid. U kon niet uitleggen hoe en waarom uw gevoelens voor Ali groeiden. Jullie waren verliefd, spraken mooie woordjes, kusten elkaar. Gepolst naar het groeien van uw gevoelens, kon u enkel stellen dat jullie elkaar graag begonnen te zien en dat jullie elkaar misten. Niettemin u stelde smoorverliefd te zijn, kon u niets vertellen over die bewuste gevoelens (CGVS 2, p. 11). Integendeel, hoewel jullie al acht jaar een relatie zouden hebben, waarvan het grootste deel telefonisch (CGVS 2, p. 15), lijkt u A.N. amper te kennen. U beweerde nochtans dat jullie nauwelijks seksueel contact hadden maar veel gevoelens hadden voor elkaar (CGVS 1, p. 18), hetgeen uw beschrijving van uw vermeende grote liefde des te ongeloofwaardig. Tijdens het tweede interview werd u opnieuw bevraagd naar de aantrekkingskracht van mannen voor u. Hoewel u aanvankelijk antwoordde dat u 'veel dingen' aan een man aantrekkelijk vindt, kwam u, wanneer gevraagd concreet te worden, niet verder dan te verwijzen naar het lichaam en het uiterlijk van een man. U merkte op dat 'iemand zoals u u zou begrijpen, maar dat de zij – de protection officer (PO) u niet kan begrijpen omdat 'zij anders is'. U aangedrongen het toch maar eens te proberen uit te leggen, gaf u aan dat jullie -u en een partner- overal op het gemak samen kunnen zijn omdat jullie niet opvallen en omdat jullie - u en een partner- elkaar kunnen laten genieten omdat jullie beiden een mannelijk geslachtsorgaan hebben. Gepolst of u enkel op mannen valt vanwege hun lichaam, reageerde u dat u ook gevoelens heeft (CGVS 2, p. 10). Op geen enkel moment tijdens de twee interviews werd echter duidelijk wat die gevoelens dan precies mogen zijn.

U kon net zo min verduidelijken hoe u in een homofob land als Irak aan een man liet blijken dat u hem aantrekkelijk vond. U ontweek de vraag door te stellen dat het anders was in Irak dan in België en legde vervolgens uit hoe u het in België zou doen. Hoe u in Irak tewerk zou gaan, stelde u enkel: 'moeilijk'. U erop gewezen dat het inderdaad moeilijk is om als homoseksueel in Irak te leven en mannen te ontmoeten en dat daarom geïnformeerd werd naar uw manier van doen, hield u het erop dat u het in Irak 'niet kunt uitten' (CGVS 2, p. 11). Nochtans verklaarde u onder meer dat u wekelijks mannen ontmoette in cinema's in Karrada (CGVS 1, p. 17) en vertelde u over minstens vijf partners in Irak. Hieruit blijkt dat u dus wel degelijk contact zocht met mannen waardoor uw onvermogen duidelijk aan te geven hoe u hierbij te werk ging eens te meer uw geloofwaardigheid onderuit haalt. Hoe u vervolgens in Irak wist dat iemand waar u interesse in had homoseksueel is, kon u opnieuw niet preciseren. U leerde in Bagdad homo's kennen in cinema's in Karrada. Hoe u wist dat u daar homo's kon ontmoeten, beweerde u dat dat bekend is. Hoe u dan zeker wist of iemand in die cinema

homoseksueel is, verklaarde u dat daar alleen maar homo's komen die seks willen. Uiteraard kon u met deze oppervlakkige verklaringen niet overtuigen dat u werkelijk als homoseksueel in Irak leefde en mannen poogde te leren kennen (CGVS 1, p. 17). U kon evenmin verwoorden hoe u wist dat uw vaste vriend A.N. homo is en hem dus kon benaderen. U legde uit dat hij naast u kwam zitten, u toevallig aanraakte en u later kuste. Vooraleer u, als man, een andere man begint te kussen dient u natuurlijk eerst te weten of die persoon al dan niet homo is, zeker gelet op de houding ten aanzien van homoseksuelen in een land als Irak. U hierop gewezen, gaf u aan dat hij u kuste en niet omgekeerd. Rekening houdend met voorgaande bevinding, maakt dit hoegenaamd geen verschil. 'Het is duidelijk, als iemand naast mij komt zitten, dan weet ik het direct', vertelde u verder. Hoe dit voor u dan zo duidelijk is, weet u aan het oogcontact (CGVS 1, p. 18). Keer op keer gaf u onbeduidende antwoorden. In het tweede interview stelde u dan weer dat u wist dat A.N. homo was door zijn vrouwelijke bewegingen en dat u hem daardoor durfde aan te spreken (CGVS 2, p. 10-11). Het mag duidelijk zijn dat u onvoldoende weergaf waarom u aangetrokken was tot A.N., hoe u wist dat ook hij homo was, hoe u uw interesse in A.N. liet blijken en hoe jullie relatie uiteindelijk tot stand kwam. Gezien het taboe dat in Irak heerst, kan namelijk verwacht worden dat u met iets meer beleving kunt praten over de eerste gedeelde momenten met A.N..

Uit bovenstaande blijkt dat u geenszins een zicht kon bieden op zowel uw gevoelsleven tijdens de eerste jaren na uw bewustwording als uw liefdesleven op latere leeftijd. Er kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat u op een meer doorleefde manier zou kunnen vertellen over het moment waarop u zelf beseftte homoseksueel te zijn en over hoe u tot dit besef gekomen bent indien uw verklaringen dienaangaande de waarheid bevatten. Dat u bovendien met uw gevoelens diende om te gaan in een homofoob land als Irak maakt het des te onwaarschijnlijk dat u slechts dermate oppervlakkig over uw bewustwording en uw liefdesleven kunt praten en plaatst de geloofwaardigheid van uw geaardheid danig op de helling.

Voorts kunnen er zich vragen gesteld worden bij uw verklaringen aangaande de relaties die u meent gehad te hebben. Er konden namelijk talloze inconsistenties opgemerkt worden.

Ten eerste had u uw eerste seksuele ervaring met F. toen u 14 à 16 jaar oud was. Omdat u vreesde dat F. jullie relatie zou verklappen aan zijn vader besloot u afstand te nemen, zo verklaarde u tijdens het tweede interview (CGVS 2, p. 5 en 7). Echter, uit eerdere verklaringen bleek dat jullie allebei verliefd werden op een ander en daarom uit elkaar groeiden (CGVS 1, p. 15).

Ten tweede werden er ook aangaande uw relatie met H. ernstige inconsistenties vastgesteld. Aanvankelijk gaf u blijk gevoelens te hebben gehad voor H.. Zo vertelde u dat u na F. van H. hield (CGVS 1, p. 15) en dat jullie seksuele relatie na een tijdje een liefdesrelatie werd (CGVS 1, p. 16). Echter, wanneer u werd gevraagd waarom u enerzijds besloot een einde te maken aan uw relatie met F. uit schrik ontdekt te worden en anderzijds vijf maanden later alsnog een nieuwe relatie aanging, gaf u aan dat er geen liefde bestond tussen u en H. en dat het om een korte relatie ging (CGVS 2, p. 7-8). Dit staat op zijn beurt weer in schril contrast met zowel uw eerdere verklaringen dat u van H. hield (zie supra, CGVS 1, p. 15) alsook uw latere bewering dat H. gevoelens wil hebben voor iemand voor hij er seksueel contact mee heeft (CGVS 2, p. 9). Daar blijft het echter niet bij. U gaf namelijk twee compleet uiteenlopende versies van jullie relatie. Zo gaf u tijdens het eerste interview aan dat H. geen homo is. Hij zou eens naar uw huis gekomen zijn en jullie zouden seks gehad hebben. De daaropvolgende twee dagen hadden jullie opnieuw seksueel contact. U vroeg of hij ervan hield en hij zei ja. Hij bleef vervolgens naar uw huis komen om seks met u te hebben. Gepeild naar wat u bedoelde met uw stelling dat H. geen homo is, legde u uit dat u voelde dat hij geen homo is zoals u dat bent (CGVS 1, p. 16). Hetgeen u tijdens het tweede interview verklaarde, valt allesbehalve te rijmen met voorgaande verklaringen. Zo gaf u aan dat u H. kende van op de voetbal en dat u reeds op voorhand wist dat hij homo was. Hij zou namelijk door de andere jongens op het voetbalveld geplaagd geweest zijn omwille van zijn geaardheid. Bovendien zou u, voor u in contact kwam met H., opgemerkt hebben dat hij een relatie had met een andere jongen. H. zou verder nooit naar uw huis gekomen zijn omdat u niet wilde dat F. geconfronteerd zou worden met uw nieuwe vriendje. U heeft slechts éénmaal seks met H. gehad, namelijk op een afgelegen plek aan de rivieroever. Daar zouden u en H. ontdekt en verkracht geweest zijn door enkele mannen (CGVS 2, p. 8-9). U geconfronteerd met uw uitspraken in het eerste interview legde u uit dat u H. geen echte homo noemde omdat hij enkel de rol van de vrouw speelt tijdens seksueel contact. Dit vormt echter geen afdoende overtuigende verklaring. Waarom u deze nuance niet zou gemaakt hebben tijdens het eerste interview is vooreerst onduidelijk. Daarenboven verwees op diverse momenten wel degelijk naar H. als zijnde "homoseksueel". Zo zei u: 'ik wist dat hij geen interesse had in vrouwen (CGVS 2, p. 8)' en bevestigde u dat er op het voetbalveld werd gezegd dat H. homo is (CGVS 2, p. 8). Dat u in eerdere verklaringen zou gezegd hebben dat u seks had met H. bij u thuis ontkende u tijdens uw tweede gehoor met klem (CGVS 2, p. 9). Of er al dan niet gevoelens waren, of jullie één of meerdere keren seks hebben gehad, thuis of op locatie, zijn nochtans allemaal elementen waar geen twijfel over zou mogen bestaan. Deze inconsistenties ondermijnen dan ook ten

zeerste de waarachtigheid van uw verklaringen aangaande uw relatie met H.. Tot slot blijkt er ook over de vermeende verkrachting een tegenstrijdigheid te bestaan. Zo verklaarde u aanvankelijk dat jullie werden aangevallen door vier mannen (CGVS 1, p. 5), terwijl u het later had over zes mannen (CGVS 2, p. 3). Er dringen zich daarnaast meerdere merkwaardigheden op wat betreft uw vermeende relatie met H.. Vooreerst zou u, volgens uw recentste verklaringen, uw relatie met F. hebben beëindigd uit voorzorg niet ontdekt te worden. Echter, vijf à zes maanden later begon u een nieuwe relatie met H., een jongen waarvan alle jongens op het voetbalveld bleken te weten dat hij homoseksueel is (CGVS 2, p. 8-9). Bovendien zou u vervolgens seks gehad hebben aan de oever van de rivier, een openbare plaats (CGVS 2, p. 8-9). Dit lijken niet bepaald de meest verstandige beslissingen. U verklaarde namelijk dat Rafa'e een kleine conservatieve stad is waar nieuws zich snel verspreid (CGVS 2, p. 5). Dat u er desondanks voor kiest om op te trekken met een 'gekende homoseksueel' terwijl u schrik had dat uw broer I. uw homoseksualiteit zou ontdekken, is niet logisch. Wat betreft de locatiekeuze voor jullie eerste (of laatste) seksuele contact, beargumenteerde u dat het om een onbewoond gebied ging op een half uur rijden van uw woonplaats en waar niemand ooit komt (CGVS 2, p. 10). Toch blijft het erg verbazingwekkend dat u het zou verkiezen om uw eerste (of laatste) seksuele ervaring met H. in het openbaar te hebben waar mogelijks toch iemand zou kunnen langskomen in plaats van achter gesloten deuren. In de Iraakse context is het weinig aannemelijk dat u een dermate groot risico zou nemen. Dat u H. niet wilde meenemen om te vermijden dat hij uw ex-vriend zou zien (CGVS 2, p. 8), lijkt daarenboven van ondermaats belang in vergelijking met uw eigen veiligheid en vormt dan ook een zwak voorwendsel. Dient tot slot nog opgemerkt te worden dat u verklaarde dat H. nooit problemen gekend heeft omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Nochtans wisten heel wat leeftijdsgenoten ervan af (CGVS 2, p. 9). Ook dit is op zijn minst opmerkelijk.

Ten derde doet ook uw relatie met M. de wenkbrauwen fronsen. U beschreef hem als 'shemale'. Gepeild naar wat u daaronder verstaat, legde u uit dat hij zich als meisje gedraagt, zich kleedt als een meisje en zichzelf ziet als meisje. Echter, wanneer u vervolgens gevraagd werd of hij zomaar in vrouwenkledij kon rondlopen, zei u plots: 'nee nooit'. U ontkende dan ook dat u daarvoor had gezegd dat hij vrouwenkleden droeg (CGVS 2, p. 12). Gepeild of M. zich als meisje kon gedragen op straat, stelde u dat dit mogelijk was en dat men op straat wist dat hij homo is. Desalniettemin zou hij voor zover u weet nooit problemen gekend hebben vóór 2015. Opnieuw is dit erg verbazingwekkend. Gezien het homofoob klimaat dat in Irak heerst, kan verondersteld worden dat mannen zich niet zomaar in het openbaar als homo kunnen uiten of zich vrouwelijk kunnen gedragen. U verklaarde bovendien zelf dat indien u zich publiekelijk had ge-out in al Baya'a u al lang dood zou geweest zijn (CGVS 1, p. 22). Dat hij ondanks zijn levenswijze nooit in de problemen zou geraakt zijn, is dan ook weinig waarschijnlijk. Los van M.'s persoon, bleken uw verklaringen over jullie relatie ook weinig logisch. Gezien hij zich als meisje gedroeg, dringt de vraag zich op waarom u zich aangetrokken voelde tot hem. U kon hier niet eenduidig op antwoorden. U hiernaar gevraagd, omzeilde u de vraag en verwees u naar uw problemen met de milities. Vervolgens stelde u dat u zich niet aangetrokken voelde tot M. maar dat er niemand anders was (CGVS 2, p. 12). Ook over jullie seksuele relatie legde voorts inconsistente verklaringen af. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat M. en u een jaar lang heel frequent seksueel contact hadden waarbij soms zelfs andere mensen betrokken waren ((CGVS 1, p. 21).) Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u daarentegen dat jullie slechts tweemaal betrekking hebben gehad. Volgens u zou u de eerste keer 'niet anders gekund hebben' terwijl jullie de tweede keer werden betrappt door een gewapende groepering die de woning binnenviel. Hierna vluchtte u het land uit (CGVS 2, p. 12).

Tot slot vertelde u over A.N., de enige persoon waar u een serieuze relatie mee had. Behalve uw oppervlakkige verklaringen aangaande uw gevoelens voor A.N. – hetgeen hierboven reeds uitvoerig werd besproken - bent u geenszins eenduidig wat betreft de duur van jullie relatie. Aanvankelijk vertelde u dat jullie relatie anderhalf jaar duurde (CGVS 1, p. 18) terwijl u later stelde dat jullie relatie vier jaar duurde (CGVS 2, p. 7). U paste nadien uw verklaringen nogmaals aan en stelde uiteindelijk dat u en Ali tot op heden nog steeds samen zijn (CGVS 2, p. 15). U gevraagd hoe het dan komt dat u in 2013 ook een relatie had met M. (zie supra) (CGVS 1, p. 18), noemde u de relatie met M. plots "een misstap". Nooit eerder had u op die manier over uw relatie met M. gesproken. Zoals reeds vermeld, zou u volgens uw eerste verklaringen namelijk een jaar lang frequent seks gehad hebben met M. en waren er ook andere personen bij betrokken (CGVS 1, p. 21). Men kan derhalve niet meer spreken van zomaar "een misstap". U bent over geen enkele van uw relaties coherent en spreekt zichzelf voortdurend tegen. Er kan bijgevolg zo goed als geen waarde gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw relaties, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid verder teniet doet.

Voorgaande vaststellingen berokkenen de geloofwaardigheid aangaande uw geaardheid ernstige schade. Daarenboven gaf u geen enkele blijk ooit gereflecteerd te hebben over uw verdere leven als homoseksueel.

U geraakte niet verder dan te herhalen dat u geen toekomst had in Irak. U erop gewezen dat u nochtans pas het land verliet na het incident met de milities en u aldus een toekomstplan moest gehad hebben,

omzeilde u de vraag en had u het enkel over uw vermeende problemen. Op de vraag of u dan een toekomstplan heeft in België, kon u evenmin antwoorden. U geraakte niet verder dan te stellen op uw gemak te willen leven, gewoon zoals iedereen (CGVS 2, p. 13). U zou bovendien nooit informatie - in welke vorm dan ook - opgezocht hebben over homoseksualiteit. Hiernaar geïnformeerd, gaf u aan dit nooit gedaan te hebben en u verwees naar een jongen die u leerde kennen in Turkije (CGVS 2, p. 6). Dat u in het verleden op geen enkel moment – in het geniep - inspanningen gedaan zou hebben om meer te weten te komen over uw ontlukende gevoelens voor jongens, in een land waar homoseksualiteit allesbehalve openlijk wordt besproken, is onwaarschijnlijk. Dit is des te meer het geval vermits u in uw jeugd wel degelijk toegang had tot het internet en vrij werd opgevoed zolang uw vader leefde (CGVS 1, p. 6). Ook nadat uw vader stierf, ging u vaak uit en had u veel relaties (CGVS 1, p. 5). Men kan bijgevolg aannemen dat u evengoed de mogelijkheid zou gehad hebben om informatie te bekomen indien u dit gewent zou hebben.

Gezien uw ongeloofwaardig profiel wordt de geloofwaardigheid van uw problemen als gevolg van uw geaardheid uiteraard ook ondermijnd.

Dient wat dat betreft nog te worden benadrukt dat u nooit enige behoedzaamheid aan de dag heeft gelegd wat betreft uw seksuele betrekkingen in Irak noch in België. Nadat u zogenaamd gewelddadig verkracht werd door vier à zes mannen in Rafa'e, ging u diezelfde dag nog thuis slapen en vertrok u pas de volgende dag naar Badgad (CGVS 1, p. 16). Dat u na een dergelijke gebeurtenis naar uw homofobe familie teruggaat en er nog een nachtje zou slapen, is erg bedenkelijk. Bovendien stelde u zelf dat nieuws snel verspreid geraakt in het conservatieve Rafa'e (CGVS 2, p. 5) en is het dan ook zeer waarschijnlijk dat het nieuws diezelfde dag nog bij uw familie, dan wel iemand uit uw directe omgeving, bekend raakte. Zoveel jaren later zou u opnieuw betrapt zijn in de rivier (CGVS 1, p. 11-12). Dat u het nogmaals zou wagen seksuele betrekkingen te hebben in het openbaar na een traumatische groepsverkrachting is niet geloofwaardig. Vervolgens zou u ook hier in België seks gehad hebben in een park in Sint-Niklaas alsook in het opvangcentrum. Medebewoners zouden u in uw kamer betrapt hebben en u geslagen en vernederd hebben. Gevraagd waarom u niet voorzichtiger omgaat met uw relaties, stelde u dat u heel voorzichtig bent maar dat de deuren van de kamers niet op slot kunnen (CGVS 1, p. 13). Dat u überhaupt seksuele betrekkingen heeft met iemand in een kamer waarvan de deuren niet op slot kunnen, is allesbehalve voorzichtig te noemen. In geval van een waarachtige relaas aangaande de problemen die u in Irak zou hebben gekend, kan aangenomen worden dat u wel degelijk op een meer omzichtige manier uw homoseksualiteit zou beleven.

De waarachtigheid inzake uw geaardheid en uw problemen, i.c. de verkrachting in 2006, de aanval in 2012 in Shate' al Taji, wordt bijkomend ondermijnd door het feit dat u tot eind juli 2015 in Irak verbleef. Indien u daadwerkelijk homo zou zijn, dit reeds tijdens uw vroege adolescentie zou ontdekt hebben én vervolgens in 2006 en in 2012 het slachtoffer zou geweest zijn van gewelddadige aanvallen op uw persoon omwille van uw geaardheid, kan redelijkerwijs verondersteld worden dat u reeds eerder uw land van herkomst zou verlaten hebben, minstens hiertoe stappen zou hebben gezet. Dit eens te meer gelet op uw verklaringen dat het in uw woonplaats Rafa'e normaal is dat homoseksuelen door hun vader worden gedood én dat u zelf door uw broer I. reeds in 2006 met de dood werd bedreigd (CGVS 1, p.7). Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u de Commissaris-generaal niet kon overtuigen van de waarachtigheid van uw homoseksuele geaardheid noch uw problemen dientengevolge en dat u bijgevolg niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en paspoort hebben enkel betrekking op uw identiteit en herkomst, hetgeen in deze niet wordt betwist. De bewijzen van overlijden van uw ouders hebben evenmin betrekking op uw beweerd profiel of asielaanvraag. Dient hier echter wel opgemerkt te worden dat u uw identiteitskaart in 2011, uw nationaliteitsbewijs in 2012, uw paspoort en de bewijzen van overlijden in 2015 bent gaan afhalen in Rafa'e. Hoewel u voor het afhalen van uw paspoort en de bewijzen van overlijden voor een snelle procedure opteerde waardoor u de documenten op één dag kon bekomen (CGVS 1, p. 10-11), blijft het alsnog opmerkelijk dat u de voorbije jaren meermaals het risico nam terug te keren naar een stad waar iedereen wist wie u was en waar de personen woonden die u wilden vermoorden, i.c. uw broer en bij uitbreiding de stam. Deze bevindingen doen bijkomend ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw (beweerde) geaardheid en problemen. Het Iraaks medisch attest dat u voorlegde ter staving van de aanval in Shate' al Taji spreekt zich enkel uit over de aard van uw verwondingen maar biedt helemaal geen uitsluitel wat betreft de omstandigheden waarin u deze verwondingen zou opgelopen hebben. Bovendien dient vermeld te worden dat alle documenten in Irak op eenvoudige wijze bekomen kunnen worden (zie info administratief dossier). Het vrijwilligersattest dat

u verkreeg bij de Belgische halebivereniging Omnya stelt enkel dat u als vrijwilliger evenementen van de organisatie helpt organiseren. Het attest spreekt zich daarentegen niet uit over uw geaardheid, gezien eenieder, van welke geaardheid ook, zich als vrijwilliger kan aanbieden. Het krantenartikel van Het Belang van Limburg waarin u een getuigenis geeft over uw leven als homo in Irak geeft enkel uw eigen woorden weer en is derhalve niet noodzakelijk een weerspiegeling van de waarheid. Bijgevolg kan aan dit document geen bewijswaarde worden toegekend. De politieaangifte en het medisch attest naar aanleiding van de problemen die u hier in België zou gekend hebben, kunnen evenmin uw beweerde profiel kracht bij zetten. Hoe dan ook is een aangifte slechts een weergave van de verklaringen die iemand aflegde. Uit de aangifte kan dan ook enkel worden afgeleid dat de politie nota nam van hetgeen u verklaarde ten aanzien van de politie, niets meer en niets minder. Dat de politie deze verklaringen noteerde, toont niet aan dat de beweerde feiten ook effectief hebben plaatsgevonden zoals door u verklaard. Tot slot legde u twee rapporten voor over de algemene situatie van homoseksuelen in Irak. Echter, zij hebben geen enkele betrekking op uw persoon en doen hier dan ook niet ter zake.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en

11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die

er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat in hoofde van uw zus en schoonbroer werd beslist tot toekenning van de vluchtelingenstatus wijzigt niets aan voorgaande. Elke asielaanvraag dient immers individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 *juncto* artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende het statuut van vluchtelingen van 31 januari 1967 en van “*het motiveringsbeginself*”.

Verzoeker stelt formeel dat hij intieme gevoelens heeft voor personen van hetzelfde geslacht. Hij wijst erop dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft meegedeeld dat hij zich enkel aangetrokken voelt tot mannen. Hij meent dat de geaardheid van een persoon behoort tot de meest intieme gevoelens en dat er een zeer grote verscheidenheid bestaat over de openheid om te communiceren over de diepste innerlijke seksuele gevoelens. Hij stelt dat hij eerder introvert is wanneer het aankomt op zijn persoonlijke intieme en amoureuze gevoelens. Hij wijst erop dat hij werd gehoord door een persoon met een andere maatschappelijk-culturele invalshoek en dat er in België een zeer grote openheid bestaat om te spreken over seksuele en amoureuze gevoelens, terwijl de Iraakse samenleving geenszins tolerant is voor homoseksuelen. Hij stelt dat hij zijn innerlijke gevoelens jarenlang voor zichzelf heeft moeten houden en hier slechts in zeer beperkte privékring over kon spreken. Hoewel het volgens hem niet mogelijk is om iemands seksuele geaardheid te staven aan de hand van geschreven stukken, meent hij dat voldoende overtuigingsstukken voorliggen op basis waarvan kan worden afgeleid dat hij intieme seksuele en amoureuze gevoelens heeft voor personen van hetzelfde geslacht.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij in het opvangcentrum te Sint-Truiden het slachtoffer is geworden van een gewelddadige aanval op zijn persoon wegens zijn seksuele geaardheid. Hij heeft hiervoor klacht neergelegd bij de politie. De aanval werd vooraf gegaan door verbaal geweld en pesterijen door andere bewoners, zoals wordt bevestigd door de maatschappelijk assistent, aldus verzoeker. Hij acht het opmerkelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) in de voorwaardelijke zin spreekt over het gewelddadig incident nu de vaststellingen van de dokter er volgens hem geen twijfel over laten bestaan dat hij het slachtoffer is geworden van gewelddadige fysieke aanval. Hij herhaalt dat de oorzaak van deze aanval is gelegen in zijn seksuele geaardheid en de expressie die hij daaraan heeft gegeven in het krantenartikel en de gesprekken met zijn maatschappelijk assistent.

Aangaande het krantenartikel stelt verzoeker dat hij hierin zijn levensverhaal heeft gedaan en dat het artikel ruime verspreiding vond via de sociale media. Hij meent dat dit krantenartikel in ieder geval aantoonde dat hij zijn seksuele geaardheid naar buiten brengt en dat hij de moedige beslissing nam om de rechten van holebi-personen in Irak aan te kaarten. Tevens citeert hij uit de verklaring van zijn maatschappelijk assistent en stelt hij dat zij verklaart geen twijfel te hebben over zijn seksuele geaardheid. Ook verwijst hij naar de getuigenis van zijn vriend in België, de heer U.D.. Hij stelt voorts een actief lid en medewerker te zijn van de Brusselse vzw Omnya, een vereniging die zich inzet voor de rechten van homo's en lesbiennes. Hoewel in het attest van deze vzw niet expliciet is opgenomen dat hij homoseksueel is, kan dit volgens verzoeker wel impliciet worden afgeleid daar duidelijk wordt geattesteerd dat hij zich als geïnteresseerde in de vereniging voor holebirechten actief inmengt. Hij stelt ook gedurende de gehoren te hebben aangegeven mee te gaan naar specifieke cafés en sauna's.

Op basis van de aangewende documenten kan er volgens hem geen twijfel bestaan over het feit dat hij oprecht heeft aangegeven homoseksueel te zijn. Zijn gedragingen wijzen volgens hem in geen enkele andere richting.

Vervolgens stelt verzoeker dat er geen twijfel kan bestaan over de uiterst kritieke veiligheidssituatie van homo's in Irak en citeert hij uit een rapport van de Nederlandse overheid. Hij stelt dat gewelddelicten ten aanzien van homo's in Irak vaak zeer gruwelijke vormen aannemen. Hij wijst erop dat hij zich in België en op sociale media openlijk heeft gedragen als een homoseksueel. Verzoeker wijst ook op artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stelt dat het EVRM het recht van eenieder waarborgt om zijn seksuele identiteit naar eigen inzichten/aanvoelen te ontplooiën als deel van zijn privéleven.

Inzake de in de bestreden beslissing opgeworpen inconsistenties merkt verzoeker voorafgaandelijk op dat er een mindere communicatie was met de tolk tijdens het tweede gehoor, hetgeen er volgens hem voor heeft gezorgd dat de vragen niet altijd werden gesteld zoals weergegeven alsook de antwoorden niet. Hij wijst erop dat de hiernavolgende bespreking niet limitatief is en dat het niet-behandelen van een bepaalde inconsistentie geenszins een aanvaarding van zijnen 't wege betekent.

Inzake de bewustwording van zijn homoseksualiteit stelt verzoeker dat dit een gevoelskwestie betreft. Hij stelt dat hij zijn eerste seksuele en amoureuze contacten had met andere jongens op de leeftijd van 14 à 15 jaar en dat een beter begrip van zijn gevoelens er in de loop van zijn adolescentie is gekomen (circa 18 à 19 jaar). Volgens hem is er geenszins sprake van een tegenstelling, noch van een vage uiteenzetting over die gevoelens. Hij wijst er verder op dat het seksuele aspect voor hem persoonlijk belangrijk is. Daar in de Iraakse maatschappij homoseksuelen niet openlijk over hun gevoelens kunnen communiceren, is het volgens hem niet verwonderlijk dat hij regelmatig verwijst naar fysieke interacties en dat oogcontact essentieel was bij de eerste contacten. Gelet op het verdrongen karakter van homoseksualiteit in de Iraakse samenleving is het naar zijn mening begrijpelijk dat non-verbale communicatie bruggen bouwt. Waar het CGVS hem een beperkte mate van emotionaliteit verwijt, wijst hij erop dat wanneer hij getuigde over de verkrachting gedurende zijn jonge adolescentie de interviewer noteert dat verzoeker tranen in zijn ogen heeft. Hij meent dat het CGVS eraan voorbij gaat dat hij zijn emotionaliteit jarenlang heeft verdrongen in Irak en dat er in het kader van een asielgehoor enige terughoudendheid aan de dag zou moeten worden gelegd om over die gevoelswereld te praten.

Over de diverse andere inconsistenties opgeworpen in de bestreden beslissing stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

*“*CGVS meent dat er een inconsistentie zou zijn op het punt waar verzoeker zijn relatie stopzet met F. (p.3). Beide elementen die worden aangehaald zijn niet tegenstrijdig doch kunnen naast elkaar bestaan.*

** CGVS meent diverse inconsistenties te kunnen vaststellen inzake de relatie met H.. Ook hier gaat CGVS de mist in. Verzoeker heeft aangegeven dat er meer gevoelens en ook liefde waren in zijn eerste relatie met F.. Aangezien de relatie met H. zeer kort was hebben die gevoelens zich niet volledig kunnen ontwikkelen.*

** CGVS heeft geen aandacht voor het feit dat betreffende periode in zijn leven zeer traumatisch was gelet op de brutale verkrachting aan de rivieroever. Mocht er al sprake zijn van een uiteenlopende verhaallijn valt dit enkel te verklaren door het feit dat verzoeker deze periode uit zijn leven heeft verdrongen.*

CGVS stelt bedenkingen bij de risico's die verzoeker nam door aan de rivieroever seksueel contact te hebben met H.. CGVS besteedt onvoldoende aandacht aan de verklaring van verzoeker dat het gaat om een zeer afgelegen plek.

** CGVS meent ook tegenstrijdigheden te kunnen vaststellen inzake de persoon A.N.. Verzoeker heeft duidelijk aangegeven dat hij een liefdesvolle relatie met deze persoon had. Aangezien verzoeker noodgedwongen verhuisde naar een soenni wijk in Bagdad, is het fysiek contact nagenoeg onmogelijk geworden. Verzoeker heeft duidelijk aangegeven de band via telefoon te onderhouden. Tot zeer recent zijn er nog telefonische contacten geweest. Verzoeker heeft dan ook niet gelogen over zijn band met deze persoon.”*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een medisch verslag van 19 februari 2016 (stuk 2), een slachtofferverklaring van 17 mei 2016 (stuk 3), een attest van klachtneerlegging (stuk 4), een medisch verslag van 17 mei 2016 (stuk 5), een krantenartikel en printscreens van sociale media (stuk 6), een verklaring van zijn maatschappelijk assistent (stuk 7), een verklaring van de heer D.U. (stuk 8), een verklaring van de vzw Omnya (stuk 9) en drie rapporten (stukken 10-12).

Per drager brengt verweerder op 12 juni 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

Met een aangetekend schrijven van 16 juni 2017 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota nogmaals de verklaring van de heer D.U. bij, alsook een verklaring van de vzw Omnya (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij als homoseksueel in Irak werd bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij slechts vage en incoherente verklaringen aflegde over de bewustwording van zijn beweerde homoseksualiteit, (ii) hij over de beleving van zijn homoseksualiteit in Irak vaag en niet doorleefd was, (iii) hij niet kon verduidelijken hoe hij in een homofob land als Irak aan een man liet blijken dat hij hem aantrekkelijk vond, (iv) talloze inconsistenties werden vastgesteld in zijn verklaringen over zijn relaties die hij beweerd te hebben gehad in Irak, (v) hij geen blijk gaf ooit te hebben gereflecteerd over zijn leven als homoseksueel in Irak, (vi) hij zowel in Irak als in België onvoorzichtig en risicovol gedrag liet zien, (vii) hij pas in 2015 Irak heeft verlaten terwijl hij verklaart reeds in 2006 en 2012 het slachtoffer te zijn geweest van gewelddadige aanvallen omwille van zijn seksuele geaardheid, en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Iraakse samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Waar verzoeker opmerkt dat er tijdens het tweede gehoor sprake was van een mindere communicatie met de tolk en dat de vragen en antwoorden niet altijd werden gesteld en gegeven zoals weergegeven in het gehoorverslag, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote *post factum*-verklaring die geenszins steun vindt in het administratief dossier. Op het einde van het tweede gehoor verklaarde verzoeker immers dat hij de vragen en de tolk goed heeft begrepen en ook zijn raadsman had hieromtrent geen opmerkingen (gehoorverslag CGVS 3 november 2016 (hierna: gehoor II), p. 15). Bovendien laat verzoeker in onderhavig verzoekschrift na *in concreto* aan te duiden waar of op welke wijze volgens hem bepaalde vragen en antwoorden onjuist en/of onvolledig worden weergegeven in het gehoorverslag. Overigens maakten verzoeker noch zijn raadsman ook op het einde van het eerste gehoor geen melding van vertaal- of andere communicatieproblemen met de tolk (gehoorverslag CGVS 11 juli 2016 (hierna: gehoor I), p. 24).

Betreffende de ontdekking en beleving van zijn voorgehouden homoseksualiteit in het kader van de homofobe Iraakse samenleving dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat verzoeker hieromtrent vage en incoherente verklaringen aflegde. Nogmaals dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn beide gehoren open vragen werden gesteld en hem meermaals de kans werd gegeven om zijn verklaringen te duiden en aan te vullen. Nergens uit de gehoorverslagen blijkt dat de *protection officer* geen rekening zou hebben gehouden met de maatschappelijk-culturele verschillen tussen België en Irak op het vlak van homoseksualiteit en tevens laat verzoeker in onderhavig verzoekschrift na *in concreto* te duiden waar of wanneer er volgens hem dan wel onvoldoende rekening zou zijn gehouden met deze verschillen. Verzoeker kreeg uitgebreid de kans om binnen het vertrouwelijk kader van het asielgehoor op het CGVS over zijn voorgehouden homoseksualiteit te vertellen. Er dient tevens op gewezen dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de

autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen, inherent het vertrouwen is verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat het bewustwordingsproces van zijn homoseksuele geaardheid een gevoelskwestie is en dat hij in de loop van zijn adolescentie een beter begrip van zijn gevoelens kreeg, dient opgemerkt dat, daar waar kan worden aangenomen dat de ontdekking van de seksuele geaardheid een persoonlijk, intiem en emotioneel proces is dat gedurende een langere periode kan lopen, temeer gelet op het homofobe karakter van de Iraakse samenleving, desalniettemin redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker hierover coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt, *quod non*. Wanneer verzoeker tijdens zijn tweede gehoor wordt gevraagd waarom hij op zijn twintigste zou zijn bevrijd van de frustraties en angsten die hij voorheen voelde, antwoordde hij immers dat dit te wijten was aan het feit dat hij seksueel bevredigd geraakte en beide seksuele posities aannam (gehoor II, p. 7), hetgeen bezwaarlijk als een redelijke en geloofwaardige verklaring kan worden aangenomen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij eerder introvert is wanneer het aankomt op het spreken over zijn intieme, seksuele en amoureuze gevoelens, dient erop gewezen dat dit niet te rijmen valt met de verklaring van zijn maatschappelijk assistent (verzoekschrift, stuk 7) die stelt dat zij met verzoeker zeer open gesprekken had over onder meer zijn homoseksuele geaardheid. Evenmin valt verzoekers beweerde introverte karakter te rijmen met zijn verklaringen dat hij meermaals homoseksuele contacten had op openbare plaatsen in Irak en in België. Het voorgaande klemt des te meer daar verzoeker een interview heeft gegeven aan een krant (verzoekschrift, stuk 6), waarin hij met naam en foto verschijnt en dat ook zou zijn verspreid via sociale media. Indien verzoeker werkelijk moeite heeft om over zijn intieme, seksuele en amoureuze gevoelens te spreken omdat hij dit in zijn land van herkomst steeds voor zichzelf heeft moeten houden, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich niet met naam en foto laat publiceren in een krant.

Verder kan worden aangenomen dat het seksueel-fysieke aspect voor sommige mensen een belangrijke rol kan spelen in de beleving van de eigen seksualiteit en het eigen liefdesleven. Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker aan de hand van gedetailleerde, coherente en geloofwaardige verklaringen ook kan verhalen over andere aspecten dan het louter seksueel-fysieke wanneer hij spreekt over de ontdekking en beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid en van zijn voorgehouden homoseksuele relaties in de context van de homofobe Iraakse samenleving, doch in de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat verzoeker hier in gebreke blijft. Zo wordt er terecht op gewezen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen negatieve kenmerken kan opnoemen van A.N., terwijl hij met deze persoon beweert zijn enige serieuze homoseksuele relatie te hebben gehad in Irak. Ook kan niet worden ingezien op welke wijze verzoeker louter door oogcontact zou kunnen weten of een andere man in Irak eveneens homoseksueel is, temeer daar hij er in zijn verzoekschrift zelf op wijst dat oogcontact ook bij heteroseksuelen essentieel is. Het loutere feit dat in het gehoorverslag van het eerste gehoor wordt weergegeven dat verzoeker tranen in de ogen had wanneer hij verhaalde over de verkrachting gedurende zijn jonge adolescentie, toont op zich geenszins aan dat zijn verklaringen over de ontdekking en beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in het kader van de Iraakse context doorleefd zouden zijn en zouden getuigen van de te verwachten emotionaliteit.

Voorts dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat verzoekers verklaringen over zijn beweerde homoseksuele relaties in Irak vele inconsistenties bevatten. Deze inconsistenties worden niet op afdoende wijze weerlegd of verklaard in onderhavig verzoekschrift en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid. Aangaande het beëindigen van zijn relatie met F. voert verzoeker aan dat zijn beide verklaringen hieromtrent (F. zou de relatie verklappen aan zijn vader waardoor verzoeker afstand nam enerzijds, en zij werden beiden verliefd op iemand anders anderzijds) naast elkaar kunnen bestaan. Er kan evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker beide redenen van meet af aan vermeldt wanneer hij verhaalt over het einde van zijn relatie met F. en niet, zoals *in casu*, tijdens het tweede gehoor een andere reden geeft voor het einde van deze relatie dan hij tijdens zijn eerste gehoor gaf. Het betreft dan ook niet meer dan een blote en gekunstelde *post factum*-verklaring. Waar verzoeker betreffende zijn beweerde relatie met H. aanvoert te hebben aangegeven dat er in zijn relatie met F. meer gevoelens en liefde waren en dat die gevoelens zich voor H. niet konden ontwikkelen omdat deze relatie zeer kort was, verliest hij uit het oog dat hij tijdens zijn eerste gehoor uitdrukkelijk verklaarde dat zijn relatie met H. van een seksuele relatie een liefdesrelatie werd (gehoor I, p. 16). Waar verzoeker aanvoert dat hij getraumatiseerd is door de verkrachting aan de rivieroever en deze periode uit zijn leven heeft verdrongen, komt hij opnieuw niet verder dan het opwerpen van een blote *post factum*-verklaring. Verzoeker brengt namelijk geen enkel medisch en/of psychologisch/psychiatrisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is en een bepaalde periode uit zijn leven heeft

verdrongen waardoor hij niet in staat zou zijn hierover coherente, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Het loutere feit dat de rivieroever waar hij seksuele contacten had een zeer afgelegen plek zou zijn, doet geen afbreuk aan het feit dat dit nog steeds een openbare plaats betreft waar het risico op betrapting steeds aanwezig is en groter is dan in een private locatie. Dit klemt des te meer daar verzoeker na de eerste betrapting aan de rivieroever later nogmaals seksuele contacten stelt te hebben gehad op openbare plaatsen (in een rivier bij zijn caravan in Irak en in een park in Sint-Niklaas), hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als voorzichtig gedrag van iemand die zichzelf bovendien als introvert typeert. Betreffende zijn voorgehouden relatie met A.N., komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat hij met A.N. een liefdevolle relatie had, dat hij gedwongen werd te verhuizen naar een soennitische wijk en dat nadien het contact met A.N. telefonisch verliep. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen kan evenwel niet worden beschouwd als een dienstig verweer. Waar verzoeker stelt als volgt: *“Deze bespreking is niet limitatief, en het niet behandelen van een welbepaalde inconsistentie zoals voorgehouden door het CGVS betekent geenszins een aanvaarding langs zijde van verzoeker”*, dient erop gewezen dat het louter niet-aanvaarden van een motief uit de bestreden beslissing zonder *in concreto* uiteen te zetten waarom dit motief niet wordt aanvaard, evenmin kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Aangaande de stukken betreffende de aangifte in België van de aanval die hij in het opvangcentrum heeft ondergaan (verzoekschrift, stukken 3-5 en map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), dient erop gewezen dat nergens uit deze stukken blijkt dat verzoeker homoseksueel zou zijn, temeer daar het een weergave betreft van verzoekers eigen verklaringen. Overigens wordt in de bestreden beslissing niet getwijfeld aan het feit dat verzoeker een gewelddadige aanval heeft ondergaan in het opvangcentrum, doch wel aan het feit dat zijn beweerde homoseksualiteit hiertoe de aanleiding zou zijn geweest. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat deze aanval plaatsvond in april 2016 (gehoor I, p. 13), terwijl het krantenartikel waarin verzoeker met naam en foto als homoseksueel wordt aangeduid verscheen in de krant van 12 en 13 maart 2016 (verzoekschrift, stuk 6). Aangaande dit krantenartikel dient bovendien vastgesteld dat, waar verzoeker aanvoert dat het verspreid is geweest op sociale media, hij niet aantoont dat iemand in Irak er kennis van zou hebben genomen, temeer daar alles in het Nederlands werd opgesteld. Het loutere feit dat verzoeker in België ruchtbaarheid heeft gegeven aan zijn beweerde homoseksualiteit betekent geenszins *ipso facto* dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Irak als homoseksueel zou worden aanzien. De verklaring van zijn maatschappelijk assistent en van de heer U.D. (verzoekschrift, stukken 7 en 8 en rechtsplegingsdossier, stuk 13) hebben duidelijk een gesolliciteerd karakter en zijn dan ook niet van aard een ander licht te werpen op de motieven in de bestreden beslissing. Overigens dient erop gewezen dat de heer U.D. in zijn verklaring schrijft dat hij en verzoeker een groeiende verliefdheid kennen, terwijl verzoeker zelf verklaarde enkel een seksuele relatie te hebben (gehad) met een Belgische man (gehoor I, p. 13). Aangaande de verklaringen van de vzw Omnya (verzoekschrift, stuk 9 en rechtsplegingsdossier, stuk 13) dient eveneens het gesolliciteerd karakter ervan te worden vastgesteld, naast het feit dat verzoekers verklaringen over deze vzw en zijn activiteiten erbij niet aannemelijk zijn. Wanneer verzoeker tijdens zijn gehoor werd gevraagd waarvoor deze organisatie staat, antwoordde hij als volgt: *“Het is een vereniging waar je ook kan daten, waar je een geliefde of vriend kan leren kennen maar ze helpen je ook als je een woning nodig hebt, of iets anders. We gaan ook wekelijks naar de sauna. De naam is Iti Love. We blijven 5a 6 uur in de sauna waar we dan ook seksuele betrekkingen hebben.”* (gehoor I, p. 12) (de Raad onderlijnt). Het is niet aannemelijk dat verzoeker, wanneer hem wordt gevraagd waarvoor de organisatie staat waarvoor hij zich zou inzetten, antwoordt dat zij wekelijks vijf à zes uur in een sauna seks zouden hebben, terwijl uit de bijgebrachte verklaringen van deze organisatie blijkt dat zij zich richten op het begeleiden van “LGBT+”-personen, voornamelijk uit het Midden-Oosten en Noord-Afrika. Dit klemt des te meer daar in de verklaring van de sociale manager van deze vzw (rechtsplegingsdossier, stuk 13) staat dat verzoeker er terecht kwam via een kennis die eerder van de diensten van de vzw gebruik maakte, terwijl verzoeker tijdens zijn gehoor zelf verklaarde dat zijn maatschappelijk assistent hem heeft aangeraden om zich er bij aan te sluiten (gehoor I, p. 13). Uit het medisch verslag van 19 februari 2016 (verzoekschrift, stuk 2) kan evenmin enig element worden afgeleid dat verzoekers beweerde homoseksualiteit zou kunnen aantonen. De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 10-12) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspeelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad.

Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR *Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER